

1. Укажите уровень сложности - мост
2. Укажите ваше имя и фамилию – Капелюшник Шани
3. Укажите название текста и автора – Младший брат, Наталья Евдокимова

В одной семье было два старших брата и один младший. Старшие братья всегда помогали родителям – мыли полы, чистили картошку, гладили, двигали мебель... А младшего только попробуют попросить: –Подвинь это кресло, пожалуйста!

Или:

– Почисть картошечку!

Он тут же хмыкал и говорил:

– Вот ещё! На это у меня есть два старших брата.

Если же его звали есть, он сначала смотрел на старших братьев, а потом заявлял:

– Пожалуй, помогу.

А когда случалось, что младшего брата обижал кто-то из детей, тот никогда не давал сдачи.

– Вот ещё! – говорил он. – На это у меня есть два старших брата.

Наверное, поэтому с ним почти никогда не ссорились.

Прошло время, и старшие братья стали ещё старше. Они выросли, выучились, обзавелись детьми, устроились на работу.

А младший брат так и остался маленьким. Он, как и раньше, гонял на велике, играл с ребятами в футбол...

И, когда его, остановив на улице, спрашивали: «Сколько можно? Ты вообще собираешься вырастать?», – он отвечал не сразу.

Сначала он следил взглядом, куда улетела промелькнувшая мимо бабочка.

Потом чесал конопатый нос.

Несколько раз стучал по мячику.

И только после этого улыбался и заявлял:

– Вот ещё! На это у меня есть два старших брата.

האח הקטן

במשפחה אחת היו שני אחים גדולים ואח אחד קטן.
האחים הגדולים תמיד עזרו להוריהם – שטפו את הרצפות, קילפו תפוחי אדמה, הזיזו את
הרהיטים... ומהקטן רק ניסו לבקש:

- תזיז את הכורסא הזאת, בבקשה!

או:

- תקלף את תפוח האדמה!

הוא מיד התבכייין ואמר:

- נו באמת! בשביל זה יש לי את שני אחיי הגדולים.

אם קראו לו לאכול, הוא קודם הביט על האחים הגדולים, ואז הכריז:

- אולי, אעזור.

וכשקרה שמישהו מהילדים העליב את האח הקטן, הוא אף פעם לא החזיר בחזרה. – נו באמת!

– הוא אמר. – בשביל זה יש לי את אחיי הגדולים. כנראה, בגלל זה כמעט אף פעם לא רבו

איתו.

עבר זמן, והאחים שלו עוד יותר גדלו. הם בגרו, למדו, נולדו להם ילדים, התחילו לעבוד. אבל

האח הקטן עדיין נשאר קטן. הוא, כמו קודם, רכב על אופניים, שיחק עם חבריו בכדורגל...

וכשעצרו אותו ברחוב ושאלו: "כמה אפשר? אתה בכלל מתכוון לגדול?" – הוא לא ענה מיד.

בהתחלה הוא עקב במבטו אחרי הפרפר המתעופף והנעלם. אחר כך גירד את אפו המנומש. כמה

פעמים כידרר את הכדור.

ורק אחרי זה חייך והכריז:

נו באמת! בשביל זה יש לי את שני אחיי הגדולים.